

לחתונה נסענו בעגלה וזוג פרדות ממטולה והגענו לעין-גנים⁴³ אחרי נסיעה ארוכה ולא מעט הרפתקות. החתונה נערכה בבית אחיה הבכור של בת-שבע, אליהו, ורعيיתו בתיה (הורי עם האחים הקטנים כבר גרו אז בירושלים).

אחרי החתונה, במסע בחזרה צפונה, עברנו בדגניה. בדגניה הצעידנו בנשך לקראת הבאות.⁴⁴ קיבלתי אז עשרה רובים אנגליים וכמה מאות כדורים עבור קבוצת הצעירות וגם בשבייל. הנחנו את הנשך תחתית העגלה, מתחת לריהיטים שקנינו בתל אביב והמשכנו בדרךנו.⁴⁵ אי- השקט בסביבה החל בעצם מאז חזרתנו מעין גנים. לא ידענו לבדוק מה יקרה, חשו רק את המתח באויר.

לפני שנכנסנו לתקופה הקשה של מאורעות תל-חי עוד הספקתי להגיע לפיסגת החרמון בסוף אותו קיץ - 1919. קבוצת תלמידים מגמנסיה "הרצליה", ובראשם המורה זוטא, הגיעו למטולה בדרךה לחרמון. במטולה הctrופנו אליהם: מרדכי יגאל, ירданה ודבורה קלוריסקי, משה כרמי, עבריה וילקומיץ,⁴⁶ רוחמה ואני, ועוד בחור ששמו נשכח ממני. יצאונו כולם ורכובים על סוסים ומן הכפר שיבעה⁴⁷ תחנתנו הראשונה, יצאונו בערב כדי להגיע לקסר ענתר⁴⁸ בראש החרמון ולצפות שם בזריחת השמש. רכבנו בלילה כארבע שעות בהדרכת מורי דרך מקומיים, בדרך לא דרך. הגיעו למקום בקורס מקפיא ועד אשר עלתה המשש חיפשנו מסתוור ואין. הסתתרנו מהكور בין הסלעים, שכחנו ורעדנו.

כאשר זרחה המשש ראיינו את הכנרת, את הכרמל ואת דמשק. במצב-רוח מרומים הנפנו דגל כחול-לבן בראש גל אבני, והמורה זוטא התיישב ורשם על גליון נייר: "זכינו לעלות לחרמון ולתלו את דגלנו". כל אחד מאיתנו חתום חתימתו בהזדמנות זו החתמים כל אחד גם על תרומה לקרן הקיימת לייעור החרמון. המסמך הוכנס לגל האבני בתוך בקבוק. חזרנו למטולה בהרגשה מרוממת: החרמון שלנו!

(גם הצלחתי להביא גוש שלג שלא נמס עד הבית).

לאחר זמן קצר התברר שהנייר שלנו אכן מסמך הוא. הנieur נמצא והועבר